

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **N., s. r. o., D., N.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., proti žalovanému: **S. U., podnikajúcemu s dodatkom U. S. T., s miestom podnikania R.,I.**, IČO: X., zastúpenému advokátom JUDr. P. J., G., L. M., **o zaplatenie 4 368,75 eur, s príslušenstvom** vedenej na Okresnom súde v Ružomberku pod sp. zn. 6Cb 20/2007, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. apríla 2011, č. k. 13Cob 281/2010- 286, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného sa **o d m i e t a**.

Žalobcovi sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Ružomberku rozsudkom z 27. mája 2010, č. k. 6Cb 20/2007-242 vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 368,75 eur istiny spolu s 10 % úrokom z omeškania od 1. júla 2004 až do zaplatenia. Súčasne mu uložil zaplatiť žalobcovi 1982,82 eur náhrady trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmetná kúpna zmluva bola uzavretá žalovaným ako podnikateľom, lebo z koncesnej listiny Obvodného úradu Ružomberok - odbor živnostenského podnikania, zo 17. decembra 2005, vyplýva, že živnostenské oprávnenie žalovaného vzniklo 10. decembra 2003. Vyplýva to aj priloženého spisu Obvodného úradu v Ružomberku- odbor živnostenského podnikania,

č. Žo-2003/02607/4/1KK. Ďalej uviedol, že žalovaný si predmetný ťahač s návesom zakupoval pre účely svojho podnikania, vyplynulo to z jeho výpovede a z výpovede svedka J. B. na pojednávaní 18. októbra 2007, preto na tento právny vzťah aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka. Ďalej mal za preukázané, že kúpnu zmluvu za žalobcu uzavrel J. B., na základe plnej moci z 3. januára 2003, ktorou bol konateľom Ing. R. V. splnomocnený na uzatváranie kúpnych zmlúv, týkajúcich sa predaja nákladných motorových vozidiel, prívosov a návesov a ostatného materiálu v celom rozsahu. Nákup a predaj motorových vozidiel podľa výpisu z obchodného registra žalujúcej spoločnosti bol aj jej predmetom činnosti. Oprávnenie J. B. na predaj motorových vozidiel vyplynulo aj z výpovede svedka B. B. na pojednávaní 7. mája 2009. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nevyhovel námietke žalovaného, že kúpna zmluva je neplatná, lebo zo strany žalobcu nebola podpísaná konateľom spoločnosti a nebolo na túto skutočnosť ani nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomoznalectvo. V prípade, ak by aj plnomocenstvo udelené konateľom spoločnosti J. B. bolo podpísané po uzavretí kúpnej zmluvy, Ing. R. V. týmto úkonom prípadné prekročenie oprávnenia konať za spoločnosť J. B., schválil a toto konanie by aj v tomto prípade spoločnosť zaväzovalo. Súd neuveril tvrdeniam žalovaného, že J. B. nemal oprávnenie podpisovať za žalobcu predmetné zmluvy. Ďalej považoval za preukázané, vychádzajúc z textu samotnej zmluvy, že táto je určitá a zrozumiteľná. Súd zistil, že k odhláseniu predmetného ťahača s návesom došlo na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Dolnom Kubíne 8. decembra 2003, ako to vyplýva zo záznamu vo veľkom technickom preukaze na č.l. 54 a 56 spisu. Následne 10. decembra 2003 bola medzi účastníkmi uzavretá kúpna zmluva s výhradou vlastníctva ohľadne predmetného ťahača a návesu. Z výpovedí svedkov súd uzavrel, že všetky vady, ktoré žalovaný zistil po podpise zmluvy z 10. decembra 2003, zodpovedali veku a opotrebovaniu ťahača a návesu vzhľadom na ich vek - 11 rokov a vzhľadom na počet najjazdených 1 210 735 km. Vychádzajúc z vedomostí žalovaného o veku ťahača a návesu (jeho výpoveď na pojednávaní 18. októbra 2007 a 27. mája 2010) a počte najjazdených kilometrov, teda preukázania jeho vedomostí o tom, že si kupuje používaný tovar, súd dospel k záveru, že žalobca v zmysle § 424 Obchodného zákonníka za vady ťahača a návesu nezodpovedá, a preto si žalovaný nemohol uplatňovať zľavu z kúpnej ceny a nemohol ani túto započítať voči žalobcom uplatnenému doplatku kúpnej ceny. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Žiline ako súd odvolací. Po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa dospel k záveru, že je vecne správne a rozsudkom

zo 14. apríla 2011, č. k. 13Cob 281/2010-286 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 200,16 eur náhrady trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že sa stotožňuje s hodnotením a posúdením tak skutkovým ako aj právnym súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a dostatočne zistil skutkový stav. K námietke žalovaného, že kúpna zmluva bola uzavretá 8. decembra 2003 a jeho podnikateľské oprávnenie vzniklo 10. decembra 2003, preto daný právny vzťah by mal byť posúdený podľa Občianskeho zákonníka, odvolací súd uviedol, že sa oboznámil s pripojeným spisom Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 4Cb 14/2006. Z obsahu tohto spisu zistil, že žalovaný v uvedenej veci ako žalobca sa domáha určenia neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy z 10. decembra 2003. Sám žalovaný v uvedenom spore v postavení žalobcu vymedzil dôvody svojej žaloby tak, že 10. decembra 2003 uzavrel so spoločnosťou N., s. r. o., D. K. kúpnu zmluvu. V uvedenej veci okresný súd vykonal dokazovanie a rozhodol, jeho rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 23. novembra 2006, č. k.20Cob104/2006-93. Týmito rozsudkami bol vyslovený právny záver, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu platnej kúpnej zmluvy 10. decembra 2003 s tým, že právny vzťah bol posudzovaný podľa Obchodného zákonníka práve z dôvodu, že v čase uzatvárania kúpnej zmluvy 10. decembra 2003 účastníci zmluvného vzťahu boli podnikatelia. Pokiaľ v predmetnej sporovej veci bola vyslovená platnosť kúpnej zmluvy z 10. decembra 2003 a právny vzťah bol hodnotený podľa úpravy Obchodného zákonníka, potom bol správny postup okresného súdu v prejednávanej veci, keď dôvodnosť obrany žalovaného z titulu vád kúpenej veci na zľavu z ceny, túto hodnotil podľa Obchodného zákonníka. Námietke neplatnosti kúpnej zmluvy pre nedostatok podpisu predajcu - žalobcu odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že J. B. bol na základe plnej moci z 3. januára 2003 osobou oprávnenou za žalobcu kúpnu zmluvu uzavrieť. Rovnako poukázal na svoj rozsudok, vydaný pod sp. zn. 20Cob 104/2006, 23. novembra 2006, v ktorom bol vyslovený nepochybný záver, že J. B. vystupoval v mene žalobcu v súlade s ustanovením § 16 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalovaný namietal neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodu jej neurčitosti spočívajúcej v označení žalobcu ako predávajúceho, odvolací súd tejto námietke taktiež nevyhovел s tým, že kúpna zmluva takýmto nedostatkom netrpí. V písomnej kúpnej zmluve údaje žalobcu obsahujú v záhlaví údaj obchodného mena žalobcu s uvedením právnej formy, sídla a IČO, takéto označenie je dostatočné pre predávajúceho.

K uplatnenému nároku z väd kúpy uviedol, že súd prvého stupňa skutkovo a právne túto námietku posúdil správne a pokiaľ žalovaný tvrdí, že nemal vedomosť o technickom stave motorového vozidla, lebo mu nebolo umožnené sa s ním oboznámiť, tak aj krajský súd poukázal na výpovede svedkov a na samotné tvrdenia žalovaného a na skutočnosť, že sa sám rozhodol odkúpiť staršie motorové vozidlo. Navyiac v kúpnej zmluve svojim podpisom potvrdil vyhlásenie, že sa so stavom vozidla riadne oboznámil. Svedkovia p. B. a p. M. potvrdili, že pri prepise motorového vozidla žalovaný musel mať k dispozícii doklady vzťahujúce sa k motorovému vozidlu, pričom sám žalovaný pred súdom prvého stupňa jednoznačne uviedol, kedy zistil jednotlivé vady a týmito sa súd prvého stupňa podrobne zaoberal. Z uvedených dôvodov rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote žalovaný dovolanie. Žiada zrušiť napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline v spojení s napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku a vec vrátiť na ďalšie konanie Okresnému súdu v Ružomberku. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, preto je dovolanie prípustné podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

V dovolaní namietal, že súd prvého stupňa a odvolací súd nesprávne vyhodnotili skutkový a právny stav prejednávanej veci. S vysloveným právnym názorom nesúhlasí. Predmetný ťahač s návesom bol v čase kúpy na preprave do 13,00 hod. a až po tomto čase si ho bolo možné zbežne prehliadnuť. Následne došlo k odovzdaniu peňazí v pokladni žalobcu a k podpisu kúpnej zmluvy. Po podpise žalovaný toho istého dňa spolu so zamestnancom žalobcu vykonal na Dopravnom inšpektoráte prepis motorového vozidla a termín 08. 12. 2003 je v Technickom preukaze motorového vozidla uvedený ako dátum zmeny držiteľa vozidla. Ďalej zopakoval, že žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu ako fyzická osoba, spotrebiteľ, nie ako podnikateľ, z toho dôvodu mal súd prvého stupňa posúdiť daný právny vzťah podľa Občianskeho zákonníka. Taktiež konanie za žalobcu p. B. považuje konanie neoprávnenou osobou, lebo v tom čase boli konatelia žalobcu Ing. P. O. a Ing. R. V. a tieto osoby boli oprávnení v mene žalobcu konať a podpísať predmetnú kúpnu zmluvu. Podľa jeho názoru nie je možné sa stotožniť s názorom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, že dodatočným uzavretím plnomocenstva Ing. R. V. prekročenie oprávnenia konať J. B. v mene spoločnosti, schválil a toto spoločnosť zaväzuje, lebo takáto interpretácia je v rozpore s ust. § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého takýto právny úkon je potrebné dodatočne bez

zbytočného odkladu schváliť. V danom prípade nedošlo k schváleniu bez zbytočného odkladu. Uviedol, že predmetný ťahač bol podrobený v roku 2003 technickým kontrolám, pri ktorých boli zistené vady, preto navrhol vykonanie znaleckého posudku za účelom preukázania, či vady zodpovedali veku a opotrebovaniu vozidla. Súd však tento návrh s nedostatočným odôvodnením zamietol. Podľa názoru dovolateľa súdy oboch stupňov svojím postupom odňali dovolateľovi možnosť konať pred súdom.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník, ktorý je zastúpený advokátom (§ 240 ods. 1, § 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmal, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, pričom vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nie je daná.

Žalovaný ako dovolací dôvod uviedol, že mu bola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom, lebo nevykonal dôkazy ním navrhované dôkazy – znalecké posudky

z odboru písomznalectva a za účelom preukázania, či vady zodpovedali opotrebovaniu vozidla.

V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. (druhá veta) dovolací súd je povinný vždy prihliadať na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil na skúmanie prípustnosti dovolania v prejednávanej veci iba podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd taxatívne vymenovaných v týchto ustanoveniach (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážka prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd sa predovšetkým zaoberal námietkou dovolateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa znemožní účastníkovi konania realizácia procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dovolací súd dospel k záveru, že k takejto procesnej vade v konaní nedošlo. Súd prvého stupňa zistil všetky relevantné dôkazy, riadne ich vyhodnotil a vyvodil z nich právne závery. Za vadu konania nemožno považovať okolnosť, že súd nevykonal žalovaným navrhovaný dôkaz (znalecké dokazovanie).

Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu,

v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/2004).

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Pretože posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci prichádza do úvahy len vtedy, keď je dovolanie prípustné.

Dovolací súd nezistil, žeby rozhodnutie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p. a inou vadou uvedenou v § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 243b ods. 5 § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobcovi však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu dovolací súd ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. novembra 2011

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.